

**ROZPORZĄDZENIE
PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ**

z dnia 7 października 1932 r.

Prawo o ustroju adwokatury.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Adwokatura stanowi jednostkę samorządu zawodowego i rządzi się przepisami, zawartymi w niniejszym prawie.

Członkami adwokatury są adwokaci i aplikanci adwokaccy.

Art. 2. W siedzibie każdego sądu apelacyjnego istnieje izba adwokacka, której terytorjalny zakres działania obejmuje okrąg sądu apelacyjnego.

Art. 3. Do zakresu działania samorządu adwokackiego należą następujące sprawy:

1) wpis na listę adwokatów i aplikantów adwokackich oraz wykreślanie z tej listy;

2) nadzór nad działalnością zawodową członków adwokatury oraz ustalanie i krzewienie zasad etyki adwokackiej;

3) sądownictwo dyscyplinarne;

4) sądownictwo polubowne w sporach między adwokatami oraz adwokatów z klientami;

5) kierowanie wykształceniem zawodowym aplikantów adwokackich;

6) wyznaczanie z urzędu obrońców i zastępców stron, o ile przepisy postępowania sądowego nie stanowią inaczej;

7) administracja izby, zarząd jej majątkiem oraz organizacja wzajemnej pomocy;

8) przedstawicielstwo interesów zawodowych.

Art. 4. Przedstawicielką adwokatury jest Naczelna Rada Adwokacka.

Naczelna Rada Adwokacka ma siedzibę w Warszawie.

Art. 5. Mandaty do organów adwokatury, pochodzących z wyboru, trwają trzy lata, przyczem co-

rocznie ustępuje trzecia część składu tych organów według starszeństwa mandatów.

Ustępujący mogą być ponownie wybierani dopiero po upływie roku od chwili ustąpienia.

Adwokat, wybrany na członka organu adwokatury, nie może odmówić przyjęcia mandatu.

Art. 6. Naczelna Rada Adwokacka oraz każda izba adwokacka mają osobowość prawną.

Art. 7. Językiem urzędowym samorządu adwokackiego jest język polski.

Art. 8. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości określają:

- 1) wzór pieczęci z godłem państwowym, jakiej używać mają organy adwokatury;
- 2) szczegóły stroju adwokatów przy rozprawach;
- 3) wynagrodzenie adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

Rozdział II.

Warunki przyjęcia do adwokatury.

Art. 9. Na listę adwokatów będzie wpisany ten, kto:

- 1) posiada obywatelstwo polskie i korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) włada językiem polskim w słowie i piśmie;
- 4) ukończył uniwersyteckie studia prawnicze z przepisaniem w Polsce egzaminami;
- 5) odbył aplikację adwokacką;
- 6) złożył egzamin adwokacki.

Art. 10. Osoby, które mają co najmniej dwa lata służby na stanowiskach sędziego, prokuratora, wiceprokuratora lub podprokuratora sądów powszechnych, wojskowych i administracyjnych, są wolne od aplikacji i egzaminu adwokackiego.

Osoby te nie mogą jednak w ciągu pięciu lat od chwili opuszczenia służby obierać siedzib w tych miejscowościach, w których ostatnio sprawowali czynności sędziowskie lub prokuratorskie. Przepis ten nie dotyczy miejscowości, będących siedzibą sądów apelacyjnych.

Art. 11. Od aplikacji i egzaminu adwokackiego wolni są nadto:

- 1) profesorowie i docenci nauk prawnych w polskich szkołach akademickich;
- 2) urzędnicy Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, którzy, po złożeniu egzaminu referendarskiego, mają co najmniej dwa lata służby referendarskiej;
- 3) ci, którzy odpowiadają warunkom wymagany dla objęcia stanowiska sędziego i mają co najmniej dwa lata państwowej służby referendarskiej na stanowiskach o charakterze prawniczym.

Art. 12. Przed rozpoczęciem wykonywania czynności zawodowych, adwokat obowiązany jest uiścić składkę wpisową oraz złożyć wobec dziekana rady ślubowanie według następującej roty:

„Pomny dobra Państwa oraz godności stanu adwokackiego, przyrzekam uroczyście, że obowiązki adwokata spełniać będę zgodnie z prawem i słuszością, poświęcając się im z całą sumiennością i gorliwością, władzom okazywać będę poszanowanie, a w postępowaniu swem kierować się będę zasadami honoru i uczciwości.”

Art. 13. Odmowa wpisu na listę adwokatów ulega zaskarżeniu w terminie dwumiesięcznym od zawiadomienia do Sądu Najwyższego, który zażalenie rozstrzyga ostatecznie. Przedstawiciel rady adwokackiej oraz skarżący mają prawo złożenia wyjaśnień, o ile na wezwanie się stawia.

Brak odpowiedzi na podanie o wpis na listę adwokatów w ciągu trzech miesięcy od daty złożenia podania uważa się za odmowę.

Art. 14. Minister Sprawiedliwości władny jest, po wysłuchaniu opinii Naczelnej Rady Adwokackiej, zarządzić w drodze rozporządzenia zamknięcie na czas określony listy adwokatów w poszczególnych miejscowościach.

Rozporządzenia te zawierać będą bliższe postanowienia w związku z zamknięciem listy, nie mogą one jednak obejmować jednocześnie więcej, niż obszar dziesięciu sądów okręgowych, ani też dotyczyć osób, wymienionych w art. 10.

Rozdział III.

Obowiązki i prawa adwokatów.

Art. 15. Adwokat winien być rzecznikiem prawa i słuszości, obowiązki swego zawodu spełniać sumiennie i gorliwie, mając na względzie dobro Państwa, okazywać poszanowanie dla sądów, urzędów oraz organów adwokatury, przestrzegać zasad honoru i koleżeństwa tudzież strzec powagi i godności adwokatury.

Art. 16. Zawód adwokata polega na udzielaniu porad prawnych, redagowaniu aktów prawnych oraz obronie i zastępstwie w sądach i urzędach.

Adwokat może odmówić pomocy prawnej bez podania powodu.

W sprawach, w których pomoc prawna adwokata ma według ustawy nastąpić z urzędu, adwokat może zwrócić się do sądu o zwolnienie go od obowiązku udzielenia pomocy, podając zarazem uzasadnione przyczyny tej prośby.

Art. 17. Adwokatowi nie wolno udzielić pomocy prawnej, jeżeli udzielił jej już stronie przeciwnej w tej samej sprawie lub brał w niej udział z ramienia władzy publicznej.

Art. 18. Wypowiadając pełnomocnictwo, adwokat obowiązany jest jeszcze przez dwa tygodnie zastępować klienta, o ile nie nastąpiło wcześniejsze objęcie sprawy przez innego adwokata lub zwolnienie ze strony klienta.

Art. 19. Pomoc prawna adwokata z urzędu jest bezpłatna, chyba że na stronę przeciwną spada zwrot kosztów procesu.

Art. 20. Adwokat obowiązany jest zachować w tajemnicy wiadomości, udzielone mu z tytułu wykonywanego przezeń zawodu.

Art. 21. Adwokat winien obrać sobie siedzibę w okręgu izby, do której należy.

Art. 22. Zmiana siedziby w okręgu izby może nastąpić po upływie dwóch miesięcy od chwili zawiadomienia o tem izby.

Przeniesienie siedziby do okręgu innej izby wymaga nadto uprzedniego zawiadomienia o tem izby, w której okręgu przysła siedziba się znajduje, oraz wpisu na listę tej izby. Przepis art. 13 ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 23. Wydalając się ze swej siedziby na czas ponad sześć tygodni, adwokat powinien ustanowić innego adwokata swym zastępcą i zawiadomić o tem izbę.

Art. 24. Przy wykonywaniu czynności zawodowych adwokat korzysta z wolności słowa i pisma w granicach obowiązujących przepisów i rzeczowej potrzeby.

Nadużycie tej wolności, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę strony, jej zastępcy, świadka lub biegłego, podlega ukaraniu tylko w drodze dyscyplinarnej.

Nadużycie tej wolności, stanowiące inne przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego, podlega ukaraniu w drodze dyscyplinarnej, w drodze sądowej zaś wtedy tylko, gdy pokrzywdzony uzyskał uprzednio zezwolenie sądu sądzącego, przed którym nadużycie zostało popełnione.

Wszelkie inne nadużycie tej wolności ścigane będzie w drodze sądowej i dyscyplinarnej.

Art. 25. Adwokat pobiera od klienta honorarium według umowy, w braku zaś umowy — według przepisów o wynagrodzeniu adwokatów za wykonywanie czynności zawodowych.

Art. 26. Adwokat obowiązany jest przechowywać dokumenty, powierzone mu przez klienta, w ciągu pięciu lat od dokonania ostatniej czynności w sprawie, chyba przed upływem tego czasu wezwał klienta do odbioru dokumentów, a klient w ciągu sześciu miesięcy do wezwania tego się nie zastosował.

Art. 27. Adwokaci opłacają na potrzeby izby składkę wpisową, składki roczne, a ponadto, stosownie do uchwał izby, inne jeszcze składki na fundusze wzajemnej pomocy.

Adwokat, pobierający emeryturę z innych funduszy, nie ma obowiązku należenia do organizacji wzajemnej pomocy adwokatów.

Art. 28. Adwokaci używają przy rozprawach togi i biretu.

Art. 29. Z zawodem adwokata nie wolno łączyć stanowiska stałego funkcjonariusza w służbie państwowej, z wyjątkiem stanowiska ministra, podsekretarza stanu lub profesora polskiej szkoły akademickiej, ani pracy w przemyśle i handlu, z wyjąt-

kiem czynności radcy prawnego, ani też takich zajęć, które nie licują z zawodem lub godnością adwokata.

W czasie zajmowania stanowiska ministra lub podsekretarza stanu nie wolno adwokatowi wykonywać swego zawodu; nie podlega też adwokat w tym czasie odpowiedzialności dyscyplinarnej z tytułu należenia do adwokatury.

Art. 30. Adwokatom, wpisanym na listę na zasadzie art. 10 lub 11, zalicza się do okresu, biegnącego od chwili wpisania na listę, czas ich służby, przyczem półtora roku służby państwowej na stanowisku sędziego, prokuratora, profesora lub na stanowisku referendarskiem przyjmuje się za rok praktyki na stanowisku adwokata.

Rozdział IV.

Ustrój i działalność izb adwokackich.

Art. 31. Adwokaci, mający siedzibę w okręgu jednego sądu apelacyjnego, tworzą izbę adwokacką.

Art. 32. Organami izby są:

- 1) walne zgromadzenie adwokatów;
- 2) rada adwokacka;
- 3) sąd dyscyplinarny.

Art. 33. Walne zgromadzenie adwokatów odbywa się w siedzibie izby i bywa zwyczajne lub nadzwyczajne.

Zgromadzenie zwyczajne zbiera się każdego roku w miesiącu listopadzie. Zgromadzenie nadzwyczajne zwołane będzie w ciągu miesiąca na podstawie uchwały rady adwokackiej lub na wniosek co najmniej piątej części adwokatów, wchodzących w skład izby.

W walnych zgromadzeniach obowiązani są uczestniczyć wszyscy adwokaci, wchodzący w skład izby, przyczem o terminie i miejscu zgromadzenia należy zawczasu zawiadomić każdego z nich oddzielnie.

Nieprzybycie na walne zgromadzenie bez dostatecznego usprawiedliwienia się w ciągu ośmiu dni po terminie zgromadzenia pociąga za sobą karę porządkową w wysokości do stu złotych.

Art. 34. Do zakresu działania walnego zgromadzenia należą następujące sprawy:

- 1) wybór członków rady adwokackiej i Naczelnej Rady Adwokackiej;
- 2) wybór członków sądu dyscyplinarnego izby;
- 3) zatwierdzanie sprawozdania rocznego i zamknięcia rachunkowego, przedstawionego przez radę adwokacką;
- 4) uchwalanie budżetu izby, wysokości składek wpisowej i rocznej na potrzeby izby oraz statutów wzajemnej pomocy;
- 5) stanowienie uchwał — na wniosek rady adwokackiej lub co najmniej dziesięciu członków izby — w sprawach ogólnych, należących do zakresu działania rady adwokackiej.

Art. 35. Uchwały walnego zgromadzenia są ważne bez względu na liczbę obecnych i zapadają

zwyczajną większością głosów. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

To samo dotyczy wyborów, przyczem, w razie nieuzyskania wymaganej większości przez żadnego z kandydatów, nastąpi wybór ściślejszy pomiędzy kandydatami, którzy otrzymali największą ilość głosów.

Art. 36. Walne zgromadzenie otwiera dziekan rady adwokackiej lub jego zastępca, poczem następuje wybór przewodniczącego, wiceprzewodniczącego oraz odpowiedniej ilości asesorów i sekretarzy.

Wnioski członków powinny być wnoszone do rady adwokackiej co najmniej na osiem dni przed terminem walnego zgromadzenia.

Walne zgromadzenie uchwała dla siebie regulamin na podstawie wniosku rady adwokackiej.

Art. 37. Do zakresu działania rady adwokackiej należą sprawy, wymienione w art. 3 pkt. 1), 2), 4) — 8).

Art. 38. Rada adwokacka składa się:

- a) w izbach, liczących do trzystu członków — z dziewięciu członków;
- b) w izbach, liczących ponad trzystu do tysiąca członków — z piętnastu członków;
- c) w izbach, liczących ponad tysiąc członków — z dziewiętnastu członków.

Członkowie rady wybierani są w głosowaniu tajnem.

Art. 39. Prawo wybieralności do rad adwokackich mają adwokaci, którzy co najmniej od pięciu lat wpisani są na listę.

Art. 40. Rada adwokacka obejmuje swe czynności z dniem 1 grudnia każdego roku i na pierwszym posiedzeniu wybiera z pośród swych członków dziekana, wicedziekana, sekretarza, skarbnika i rzeczników dyscyplinarnych oraz dokonywa podziału czynności między innymi swymi członkami.

Natychmiast po ukonstytuowaniu się rada adwokacka zawiadomi o swym składzie Ministra Sprawiedliwości, prezesa właściwego sądu apelacyjnego oraz Naczelną Radę Adwokacką. Skład rady ogłoszony będzie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 41. Dziekan reprezentuje radę adwokacką, kieruje jej pracami oraz przewodniczy na jej posiedzeniach. Zastępcą dziekana jest wicedziekan rady adwokackiej.

Art. 42. Do ważności uchwał rady adwokackiej wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego:

- a) pięciu członków — w radach złożonych z dziewięciu członków;
- b) ośmiu członków — w radach złożonych z piętnastu członków;
- c) dziesięciu członków — w radach złożonych z dziewiętnastu członków.

Uchwały rady zapadają zwykłą większością głosów, przyczem w razie równości głosów, przeważa głos przewodniczącego.

Art. 43. Każda uchwała rady adwokackiej powinna zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne.

Uchwałę, dotyczącą bezpośrednio praw jednostki, może osoba zainteresowana zaskarżyć w ciągu miesiąca od daty jej doręczenia.

Zażalenie rozstrzyga ostatecznie Naczelna Rada Adwokacka. Skarżący ma prawo złożenia wyjaśnień, o ile na wezwanie się stawi.

Art. 44. Rada adwokacka przesyła do wiadomości Naczelnej Rady protokoły walnego zgromadzenia i posiedzeń rady, sprawozdania roczne wraz z zamknięciami rachunkowymi oraz regulaminy wewnętrzne.

Art. 45. Rada adwokacka prowadzi listę adwokatów swego okręgu i ogłasza ją corocznie.

O wszelkich zmianach, zachodzących w liście, rada zawiadamia Ministra Sprawiedliwości, który zarządza ich ogłoszenie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 46. Rada adwokacka zarządzi wykreślenie z listy adwokata wskutek:

- 1) śmierci;
- 2) wyroku dyscyplinarnego;
- 3) zgłoszenia wystąpienia;
- 4) utraty obywatelstwa polskiego;
- 5) utraty z mocy wyroku sądowego prawa wykonywania zawodu, bądź praw cywilnych lub obywatelskich, bądź też ograniczenia w korzystaniu z tych praw;
- 6) przeniesienia siedziby do okręgu innej izby;
- 7) trwałej niezdolności do wykonywania zawodu, wywołanej upadkiem sił fizycznych lub umysłowych.

Art. 47. Regulamin, uchwalony przez radę, określi tryb jej wewnętrznego urzędowania tudzież sposób i termin uiszczania składek rocznych.

Regulamin może przekazać wykonywanie niektórych czynności rady adwokackiej dla miejscowości, oddalonych od siedziby izby, ustanowionym w tym celu delegatom. Delegatów wyznacza rada adwokacka z pośród miejscowych adwokatów.

Rozdział V.

Naczelna Rada Adwokacka.

Art. 48. Do zakresu działania Naczelnej Rady Adwokackiej należą następujące sprawy:

- 1) nadzór nad działalnością rad adwokackich;
- 2) rozstrzyganie zażaleń na uchwały rad adwokackich (art. 43);
- 3) ustalanie jednolitych zasad wytycznych wykonywania samorządu i zawodu adwokackiego oraz organizacji zawodowego kształcenia aplikantów;
- 4) uchwalanie budżetu rocznego z oznaczeniem udziału w nim poszczególnych izb;
- 5) wydawanie opinii o projektach ustaw na żądanie Ministra Sprawiedliwości.

Art. 49. W skład Naczelnej Rady Adwokackiej wchodzi członkowie, wybierani drogą tajnego głosowania przez walne zgromadzenia poszczególnych izb.

Izby, liczące do pięciuset adwokatów, wybierają po dwóch członków, inne zaś izby ponadto po jednym członku od pełnej liczby każdego następnych pięciuset członków izby. Izba adwokacka okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie wybiera co najmniej sześciu członków.

Art. 50. Prawo wybieralności do Naczelnej Rady mają adwokaci, którzy co najmniej od lat dziesięciu wpisani są na listę.

Nie można łączyć stanowiska członka Naczelnej Rady ze stanowiskiem członka rady adwokackiej lub sądu dyscyplinarnego izby.

Art. 51. Naczelna Rada Adwokacka obejmuje swe czynności z dniem 1 grudnia każdego roku i na pierwszym posiedzeniu wybiera z pośród swych członków prezesa, dwóch wiceprezesów, sekretarza, skarbnika i rzeczników dyscyplinarnych oraz dokonuje podziału czynności między innymi swymi członkami.

Natychmiast po ukonstytuowaniu się Naczelna Rada zawiadomi o swym składzie Ministra Sprawiedliwości. Skład Naczelnej Rady ogłoszony będzie w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości.

Art. 52. Organem wykonawczym i przygotowawczym Naczelnej Rady jest Wydział Wykonawczy.

W skład Wydziału Wykonawczego wchodzi:

- a) prezes Naczelnej Rady Adwokackiej;
- b) dziewięciu członków, wybranych przez Naczelną Radę ze swego grona, przyczem co najmniej czterech z pośród nich powinno mieć siedzibę w Warszawie.

Art. 53. Regulamin, uchwalony przez Naczelną Radę, określi tryb jej wewnętrznego urzędowania tudzież zakres i sposób działania Wydziału Wykonawczego.

Art. 54. Prezes reprezentuje Naczelną Radę, kieruje jej pracami oraz przewodniczy na jej posiedzeniach.

Do prezesa należy również kierownictwo pracami Wydziału Wykonawczego i przewodniczenie na jego posiedzeniach.

Zastępcami prezesa są wiceprezesi.

Art. 55. Do ważności uchwał Naczelnej Rady wymagana jest obecność, oprócz przewodniczącego, najmniej jednej trzeciej członków, Wydziału Wykonawczego zaś — najmniej pięciu członków.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, przyczem, w razie równości głosów, przeważa głos przewodniczącego.

Każda uchwała powinna zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne.

Art. 56. Uchwały, mające charakter ogólny, podaje Naczelna Rada do wiadomości poszczególnym radom adwokackim.

Art. 57. Jeżeli Naczelna Rada dostrzeże, iż rada adwokacka wykracza przeciw ustawie lub nie wykonywa swych obowiązków, natenczas uchyli sprzeczną z prawem uchwałę lub przedsięwzięcie

środki zaradcze celem przywrócenia porządku prawnego.

Rozdział VI.

Nadzór państwowy.

Art. 58. Naczelna Rada Adwokacka przesyła do wiadomości Ministra Sprawiedliwości protokoły walnych zgromadzeń izb oraz posiedzeń rad adwokackich, Naczelnej Rady i Wydziału Wykonawczego, jak również sprawozdania roczne wraz z załącznikami rachunkowymi oraz regulaminy wewnętrzne rad adwokackich i Naczelnej Rady.

Art. 59. Minister Sprawiedliwości ma względem rad adwokackich oraz Naczelnej Rady te same uprawnienia nadzorcze, jakie przysługują Naczelnej Radzie względem poszczególnych rad.

Zarządzenia nadzorcze Ministra Sprawiedliwości są ostateczne i nie ulegają zaskarżeniu.

Art. 60. Minister Sprawiedliwości władny jest nadto w wypadkach wyjątkowych, gdy rada adwokacka przez działalność swą naraża porządek lub bezpieczeństwo publiczne, rozwiązać radę i przekazać czasowe wykonywanie jej czynności delegowanemu przezeń osobom z pośród sędziów.

Nowe wybory do rady należy zarządzić najpóźniej przed upływem trzech miesięcy od daty rozwiązania, przyczem walne zgromadzenie otwiera w tym wypadku sędzia, który pełni tymczasowo obowiązki dziekana.

Przepisy ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do rozwiązania Naczelnej Rady Adwokackiej.

Zarządzenia powyższe są ostateczne i nie ulegają zaskarżeniu.

Rozdział VII.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 61. Za wykroczenie przeciw swym obowiązkom i uchybienie godności stanu adwokaci podlegają karze dyscyplinarnej.

Art. 62. Kary dyscyplinarne są następujące:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) zawieszenie w czynnościach adwokata na czas do jednego roku;
- 4) skreślenie z listy adwokatów.

Art. 63. Kara nagany pociąga za sobą utratę prawa wybieralności na przeciąg trzech lat od uprawomocnienia się wyroku.

Obok kary nagany można orzec dodatkowo grzywnę do pięciu tysięcy złotych.

Art. 64. Kara zawieszenia pociąga za sobą utratę prawa wybierania i wybieralności na przeciąg pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku.

Art. 65. Kara skreślenia z listy łączy się z utratą wszelkich praw, wynikających z należenia do adwokatury.

Art. 66. Jeżeli od chwili przewinienia do chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego upłynęło

co najmniej pięć lat, postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte, a w razie wszczęcia — należy je umorzyć.

Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie karne.

Art. 67. Do orzekania w sprawach dyscyplinarnych powołany jest sąd dyscyplinarny izby adwokackiej, złożony:

- a) w izbach, liczących do trzystu członków — z ośmiu członków;
- b) w izbach, liczących ponad trzystu do tysiąca członków — z jedenastu członków;
- c) w izbach, liczących ponad tysiąc członków — z czternastu członków.

Członkowie sądu dyscyplinarnego izby wybierani są w głosowaniu tajnym.

Członkowie sądu dyscyplinarnego wybierają ze swego grona prezesa i jego zastępcę.

Art. 68. Prawo wybieralności do sądu dyscyplinarnego mają adwokaci, którzy co najmniej od lat pięciu wpisani są na listę.

Nie można łączyć stanowiska członka rady adwokackiej ze stanowiskiem członka sądu dyscyplinarnego.

Art. 69. Sąd dyscyplinarny orzeka w składzie pięciu członków, uchwały zaś na posiedzeniu niejawnym stanowi w składzie trzech członków.

Art. 70. Sądy dyscyplinarne są w zakresie orzecznictwa niezawisłe.

Orzeczenia zapadają większością głosów, na podstawie swobodnej oceny dowodów i wyników postępowania. Przewodniczący głosuje ostatni.

Art. 71. Przed powzięciem jakiegokolwiek orzeczenia sąd wysłucha wniosków rzecznika dyscyplinarnego.

W sprawach, wszczętych wskutek zawiadomienia sądu lub urzędu, tudzież gdy sprawa dotyczy ważnego interesu publicznego, prawa rzecznika służą nadto prokuratorowi właściwego sądu apelacyjnego.

Art. 72. Obwiniony może przybrać obrońcę z pośród adwokatów.

Obwiniony ma prawo wyłączyć dwóch członków sądu dyscyplinarnego bez przytoczenia powodów.

Art. 73. Postępowanie dyscyplinarne jest tajne. Podczas rozprawy, prócz osób biorących udział w sprawie, mogą być obecni dwaj mężowie zaufania, wybrani przez obwinionego z pośród adwokatów.

Art. 74. Właściwość sądu określa siedziba adwokata w chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Spory o właściwość, powstałe między sądami dyscyplinarnymi izb, rozstrzyga Sąd Dyscyplinarny Odwoławczy przy Naczelnej Radzie Adwokackiej.

Art. 75. Wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przedstawia sądowi dyscyplinarnemu izby rzecznik dyscyplinarny na podstawie zawi-

domienia sądu, urzędu lub rady adwokackiej, albo na podstawie doniesienia osób prywatnych.

Zawiadomienie wiąże rzecznika dyscyplinarnego, który obowiązany jest w tym wypadku wystąpić z wnioskiem bądź o przeprowadzenie rozprawy, bądź też o umorzenie sprawy.

Dochodzenie, wszczęte wskutek doniesienia osoby prywatnej, może rzecznik sam umorzyć, jeżeli uzna, że doniesienie jest bezpodstawne lub brak jest znamion przewinienia dyscyplinarnego w czynnie zarzucanym obwinionemu. Postanowienie to ulega zaskarżeniu do sądu dyscyplinarnego w ciągu siedmiu dni od doręczenia.

Przed złożeniem wniosku rzecznik powinien dać możność obwinionemu złożenia wyjaśnień, a w razie potrzeby może też przeprowadzić dochodzenie.

Art. 76. Sąd dyscyplinarny izby rozpoznaje na posiedzeniu niejawnem wnioski rzecznika i, w razie uwzględnienia go, wydaje uchwałę o przeprowadzeniu rozprawy dyscyplinarniej. W uchwale należy dokładnie oznaczyć zarzuty, mające być przedmiotem postępowania, a odpisy jej doręczyć stronom i prokuratorowi apelacyjnemu.

Sąd może przed powzięciem uchwały o przeprowadzeniu rozprawy dyscyplinarniej zarządzić śledztwo za pośrednictwem wyznaczonego członka.

Przeciw uchwale, oddalającej wniosek o przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego, służy rzecznikowi w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia zażalenie do właściwego sądu odwoławczego.

Art. 77. Sąd dyscyplinarny izby może na posiedzeniu niejawnem zawiesić tymczasowo w czynnościach adwokata:

- a) przeciw któremu wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne;
- b) przeciw któremu wszczęto postępowanie sądowe o ubezwłasnowolnienie;
- c) któremu ogłoszono upadłość.

Przed powzięciem uchwały sąd wysłucha obwinionego, o ile na wezwanie się stawi.

Uchwała w kwestji zawieszenia podlega zaskarżeniu w ciągu siedmiu dni od doręczenia do właściwego sądu odwoławczego, który rozstrzyga na posiedzeniu niejawnem. Skarga nie wstrzymuje wykonania.

Orzekając karę zawieszenia w czynnościach, sąd może zaliczyć na jej poczet czas tymczasowego zawieszenia w całości lub w części.

Art. 78. Prezes sądu dyscyplinarnego ustala skład sądu oraz wyznacza dzień rozprawy i zawiadamia o tem rzecznika, obwinionego i obrońcę, tudzież wzywa powołanych do rozprawy świadków i biegłych.

Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

Art. 79. Wnioski rzecznika i obwinionego w sprawie dowodów, przedstawione przed rozprawą, sąd rozpoznaje na posiedzeniu niejawnem.

Art. 80. Rozprawę rozpoczyna odczytanie uchwały, zarządzającej przeprowadzenie postępowania.

nia dyscyplinarnego, poczem następuje przesłuchanie obwinionego. Akta dochodzenia i śledztwa można odczytać, według uznania sądu, w całości lub w części. Sąd zarządzi bezpośrednio przeprowadzenie dowodów, jakich dostarczyły dochodzenie i śledztwo, lub które dopuszczono później, jeżeli uzna to za potrzebne.

Rozprawę kończą przemówienia rzecznika i obrońcy, poczem obwinionemu służy głos ostatni.

Jeżeli w sprawie bierze udział prokurator, służy mu głos po przemówieniach rzecznika i obrońcy.

Art. 81. Jeżeli w toku rozprawy ujawni się nowe przewinienie, sąd może wydać co do niego wyrok tylko za zgodą rzecznika i obwinionego lub jego obrońcy. W braku zgody należy wszcząć osobne postępowanie.

Art. 82. Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie wyroku skazującego obwiniony, w innych wypadkach — izba adwokacka.

Art. 83. W naradzie i głosowaniu uczestniczą wyłącznie orzekający członkowie sądu.

Sentencję wyroku, sporządzoną bezpośrednio po głosowaniu, podpisują wszyscy sędziowie, poczem przewodniczący ją ogłasza.

Wyrok z uzasadnieniem należy sporządzić w ciągu siedmiu dni i niezwłocznie doręczyć rzecznikowi i obwinionemu.

Art. 84. Z przebiegu rozprawy sporządza się protokół, który zawiera wymienienie składu sądu i osób obecnych na rozprawie oraz przedstawienie przebiegu rozprawy z podaniem treści zeznań świadków i opinii biegłych. Protokół podpisują przewodniczący i protokolant.

Art. 85. Od wyroku sądu dyscyplinarnego izby służy obwinionemu odwołanie, jeżeli go skazano na karę nagany, zawieszenia w czynnościach adwokata lub skreślenia z listy adwokatów, rzecznikowi dyscyplinarnemu zaś — jeżeli wnosił o wymierzenie takiej kary, a sąd wydał wyrok uniewinniający lub skazujący na karę łagodniejszą od żądanej.

Odwołanie składa się w sądzie dyscyplinarnym izby w ciągu siedmiu dni od daty doręczenia wyroku.

W razie śmierci obwinionego przed upływem terminu do złożenia odwołania, prawo odwołania służy jego żonie oraz krewnym w linii prostej w ciągu miesiąca od dnia jego śmierci.

Art. 86. Odwołanie rozstrzyga ostatecznie:

- a) Senat Dyscyplinarny przy Sądzie Najwyższym — jeżeli sprawa wszczęta została wskutek zawiadomienia sądu lub urzędu, albo jeżeli prokurator w sprawie tej działał w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym izby lub złożył odwołanie;
- b) Sąd Dyscyplinarny Odwoławczy przy Naczelnej Radzie Adwokackiej — we wszystkich pozostałych sprawach.

Art. 87. Senat Dyscyplinarny przy Sądzie Najwyższym orzeka w składzie trzech sędziów tego Sądu i dwóch członków Naczelnej Rady Adwokackiej. Przewodniczy najstarszy służbą sędzia Sądu Najwyższego.

Sędziów wyznacza corocznie kolegium administracyjne Sądu Najwyższego, członków Naczelnej Rady deleguje Rada ta na poszczególne posiedzenia.

Rzecznikiem oskarżenia jest prokurator Sądu Najwyższego.

Art. 88. Sąd Dyscyplinarny Odwoławczy przy Naczelnej Radzie Adwokackiej orzeka w składzie pięciu członków wyznaczonych przez Naczelną Radę ze swego grona.

Rzecznikiem oskarżenia jest rzecznik dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej.

Art. 89. Sąd odwoławczy na posiedzeniu niejawnem:

- a) odrzuca odwołanie, gdy jest niedopuszczalne, spóźnione lub niepodpisane przez osobę uprawnioną, albo
- b) zarządza wyznaczenie rozprawy odwoławczej.

Art. 90. Do postępowania odwoławczego mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym izby. Sąd odwoławczy może zlecić uzupełnienie materiału sądowego przez jednego ze swych członków.

Art. 91. Zażalenie prokuratora przeciw uchwale, umarzającej sprawę lub oddalającej wniosek o przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego, albo przeciw uchwale w kwestji tymczasowego zawieszenia adwokata w czynnościach, rozpoznaje Senat Dyscyplinarny na posiedzeniu niejawnem w składzie dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego członka Naczelnej Rady. Przewodniczy najstarszy służbą sędzia Sądu Najwyższego.

Wszelkie inne zażalenia rozpoznaje Sąd Dyscyplinarny Odwoławczy na posiedzeniu niejawnem w składzie trzech członków.

Art. 92. Jeżeli przeciwko adwokatowi, który wniósł podanie o skreślenie go z listy adwokatów lub zgłosił zamiar przeniesienia siedziby do okręgu innej izby, toczy się postępowanie dyscyplinarne, wówczas rozpoznanie tego podania odracza się do chwili prawomocnego ukończenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 93. Po uprawomocnieniu się wyroku, prezes sądu dyscyplinarnego izby przesyła odpis wyroku z uzasadnieniem radzie adwokackiej celem wykonania.

Art. 94. Grzywny wpływają na rzecz fundusów izby.

Art. 95. Jeżeli po zakończeniu postępowania dyscyplinarnego wyjdą najaw nowe okoliczności i dowody, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, sąd dyscyplinarny izby może na wniosek rzecznika lub skazanego nakazać wznowienie postępowania.

Wznowienie postępowania na niekorzyść obwinionego może nastąpić wtedy tylko, gdy umorzenie sprawy albo wydanie wyroku nastąpiło wskutek przestępstwa karnego, albo jeżeli w ciągu pięciu lat od umorzenia lub wyroku wyjdą najaw nowe okoliczności i dowody, które mogą uzasadnić skazanie lub wymierzenie kary surowszej.

W razie śmierci skazanego, wnioski o wznowienie przedstawiać mogą: żona skazanego, jego krewni w linii prostej oraz rzecznik.

Art. 96. Jeżeli dopuszczono wznowienie na korzyść skazanego, w nowym wyroku nie można wymierzyć kary surowszej.

Art. 97. O ile przepisy rozdziału niniejszego nie zawierają odmiennych postanowień, mają odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 98. Naczelna Rada Adwokacka prowadzi księgę zasadniczych orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego Odwoławczego i Senatu Dyscyplinarnego oraz wydaje zbiór tych orzeczeń.

Rozdział VIII.

Aplikanci adwokaccy.

Art. 99. Na listę aplikantów adwokackich wpisany będzie ten, kto odpowiada warunkom, określonym w art. 9 pkt. 1) — 4) oraz przedstawi zaświadczenie adwokata (patrona) o gotowości przyjęcia go na praktykę.

Art. 100. Patronem może być adwokat, który co najmniej od lat pięciu wpisany jest na listę adwokatów.

Adwokat może zatrudniać u siebie tylko jednego aplikanta. Rada adwokacka władna jest zezwolić adwokatowi, mającemu znaczną praktykę, na przyjęcie dwóch lub więcej aplikantów.

Art. 101. Przed rozpoczęciem wykonywania aplikacji adwokackiej aplikant obowiązany jest złożyć wobec dziekana ślubowanie według następującej roty:

„Pomny dobra Państwa oraz godności stanu adwokackiego, przyrzekam uroczyście, że obowiązki aplikanta adwokackiego spełniać będę zgodnie z prawem i słusnością, poświęcając się im z całą sumiennością i gorliwością, władzom i patronowi swemu okazywać będę poszanowanie, a w postępowaniu swem kierować się będę zasadami honoru i uczciwości.”

Art. 102. Odmowa wpisu na listę aplikantów adwokackich podlega zaskarżeniu w trybie, przewidzianym w art. 13.

Art. 103. Aplikacja adwokacka polega na zaznajomieniu się ze wszystkimi działami czynności adwokackich i trwa pięć lat.

Art. 104. Do pięciolecia rada adwokacka wliczy nie więcej niż dwa lata aplikacji sądowej, aplikacji w Prokuraturze Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, albo referendarskiej służby administracyjnej lub w charakterze asystenta w sądownictwie wojskowym.

Art. 105. Aplikant adwokacki obowiązany jest pracować w kancelarii patrona i pod jego rzeczywistym kierownictwem, tudzież uczestniczyć w pracach organizowanych przez radę adwokacką celem zawodowego kształcenia aplikantów.

Art. 106. Kierowanie zawodowym wychowaniem i wykształceniem aplikantów należy do rady adwokackiej.

Art. 107. Aplikant może zastępować patrona swego w sądach i urzędach, z wyjątkiem sądów apelacyjnych, Sądu Najwyższego, Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz Trybunału Kompetencyjnego, na mocy szczególnego w każdej sprawie upoważnienia patrona i pod jego odpowiedzialnością.

Zastępcą przed sądem grodzkim i przed sądem pracy może być aplikant adwokacki, mający co najmniej rok aplikacji, przed sądem okręgowym zaś — mający co najmniej trzy lata aplikacji.

Art. 108. Po odbyciu aplikacji adwokackiej, aplikant może przystąpić do egzaminu adwokackiego przed komisją egzaminacyjną, czynną przy radzie adwokackiej tego okręgu, w którym wpisany jest na listę.

W razie niepomyślnego wyniku pierwszego egzaminu, aplikant może przystąpić do ponownego egzaminu dopiero po upływie trzech miesięcy. Gdyby wynik powtórnego egzaminu był również niepomyślny, natenczas dopuszczenie do egzaminu po raz trzeci zależeć będzie od zezwolenia komisji egzaminacyjnej, przed którą aplikant składał drugi egzamin.

Art. 109. Wykreśleniu z listy aplikantów adwokackich podlegają ci aplikanci, którzy:

- a) w ciągu dwóch lat od odbycia aplikacji nie przystąpili bez uzasadnionych przyczyn do egzaminu adwokackiego;
- b) w ciągu roku od złożenia egzaminu z wynikiem niepomyślnym nie przystąpili bez uzasadnionych przyczyn do ponownego egzaminu;
- c) nie uzyskali zezwolenia na przystąpienie do egzaminu po raz trzeci lub złożyli trzeci egzamin z wynikiem niepomyślnym.

Art. 110. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- 1) dziekan lub wicedziekan rady adwokackiej, jako przewodniczący;
- 2) dwaj sędziowie sądu apelacyjnego, delegowani przez prezesa właściwego sądu apelacyjnego;
- 3) dwaj adwokaci delegowani przez radę adwokacką.

W razie potrzeby utworzenia kilku komisji, rada adwokacka może delegować na przewodniczącągo swego członka.

Art. 111. Egzamin adwokacki dzieli się na pisemny i ustny. Przedmiotem jego są wszystkie dziedziny prawa, których znajomość jest konieczna w zawodzie adwokackim.

Art. 112. Przepisy o obowiązkach i prawach adwokatów mają odpowiednie zastosowanie do aplikantów adwokackich z następującymi zmianami:

- 1) aplikanci opłacają jedynie składki roczne w wysokości jednej piątej części składki, opłacanej przez adwokata;
- 2) aplikanci nie używają stroju adwokackiego;
- 3) zmiana siedziby może nastąpić po upływie miesiąca od chwili złożenia odpowiedniego podania.

Art. 113. Aplikant ma prawo być obecny na walnem zgromadzeniu izby oraz zabierać głos w obradach, jednak bez prawa składania wniosków i głosowania.

Art. 114. Rada adwokacka zwoła, z własnej inicjatywy, a na wniosek co najmniej jednej piątej części ogólnej liczby aplikantów danego okręgu — w ciągu miesiąca, ogólne zebranie aplikantów adwokackich dla omówienia spraw ich dotyczących.

Zebraniu przewodniczy delegowany członek rady adwokackiej.

Art. 115. Przepisy rozdziału siódmego o odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokatów mają odpowiednie zastosowanie do aplikantów adwokackich z następującymi jednak zmianami:

1) kara nagany pociąga za sobą przedłużenie aplikacji o trzy miesiące, natomiast nie orzeka się obok niej grzywny;

2) zamiast kary zawieszenia w czynnościach orzeka się karę przedłużenia aplikacji na czas do dwóch lat.

Art. 116. Dziekan rady adwokackiej władny jest w drodze porządkowej udzielić upomnienia aplikantowi, który dopuścił się drobniejszego uchybienia, nie dającego jeszcze podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Rozdział IX.

Przepisy przechodnie i końcowe.

Art. 117. Adwokaci, wpisani na listę w chwili wejścia w życie niniejszego prawa, stają się adwokatami w rozumieniu tego prawa.

Art. 118. Kto, będąc już w Państwie Polskiem adwokatem, skreślony został z listy wskutek przejścia do służby państwowej, będzie na żądanie wpisany na listę, jeżeli odpowiada warunkom, wymienionym w art. 9 pkt. 1) — 4).

Art. 119. Aplikanci adwokaccy na obszarze mocy obowiązującej dekretu z dnia 24 grudnia 1918 r. w przedmiocie statutu tymczasowego Palestry Państwa Polskiego (Dz. P. P. P. Nr. 22, poz. 75), wpisani na listę w chwili wejścia w życie niniejszego prawa, stają się aplikantami adwokackimi w rozumieniu tego prawa i dopuszczeni będą do złożenia egzaminu według przepisów niniejszego prawa po dwóch latach aplikacji adwokackiej.

Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszego prawa są na wymienionym obszarze aplikantami sądowymi, a pragną poświęcić się zawodowi adwokackiemu, mogą w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego prawa złożyć podania o wpis na listę aplikantów adwokackich. W razie zarządzenia wpisu należy osobom tym zaliczyć na poczet aplikacji adwokackiej czas służby na stanowisku aplikanta sądowego.

Art. 120. Kandydaci adwokaccy na obszarze mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1868 r. (Dz. u. p. austr. Nr. 96) będą dopuszczeni do złożenia egzaminu według przepisów niniejszego prawa po odbyciu co najmniej pięcioletniej aplikacji, wliczając w to okres aplikacji sądowej.

Art. 121. Osoby, które w chwili wejścia w życie niniejszego prawa są aplikantami lub asesorami sądowymi na obszarze mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o adwokaturze w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 755), a pragną poświęcić się zawodowi adwokackiemu, mogą w ciągu roku od wejścia w życie niniejszego prawa złożyć podania o wpis na listę aplikantów adwokackich. W razie zarządzenia wpisu, należy osobom tym zaliczyć na poczet aplikacji adwokackiej czas służby na stanowisku aplikanta i asesora sądowego.

Art. 122. Przepis art. 11 pkt. 2) ma zastosowanie również do tych urzędników referendarskich Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, którzy byli zwolnieni od egzaminu referendarskiego na podstawie § 25 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 maja 1925 r. o aplikacji (służbie przygotowawczej) i zawodowych egzaminach referendarskich w Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 409).

Byli urzędnicy Prokuratury Królestwa Polskiego i Galicyjskiej Prokuratury Skarbu, którzy posiadali warunki do wykonywania zawodu adwokata, mogą być wpisani na listę adwokatów, jeżeli odpowiadają warunkom, wymienionym w art. 9 pkt. 1) — 4).

Art. 123. Aż do wprowadzenia jednolitego ustroju notariatu, adwokaci, czynni na obszarze mocy obowiązującej ustawy z dnia 21 września 1899 r. o sądownictwie niespornem (Dz. u. pr. str. 249), mogą nadal sprawować urząd notariusza.

Art. 124. Najpóźniej na dwa tygodnie przed ukonstytuowaniem się rad adwokackich według przepisów niniejszego prawa, izby adwokackie, które stosownie do art. 2 przestają istnieć, przekażą swe czynności i majątek właściwym w myśl przepisów niniejszego prawa izbom.

Art. 125. W skład pierwszej Naczelnej Rady Adwokackiej wchodzić będzie dwudziestu członków, mianowanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Sprawiedliwości z pośród adwokatów, wpisanych na listę co najmniej od lat dziesięciu.

Mandaty tych członków trwać będą trzy lata.

Przepis art. 5 ust. 3 ma tu odpowiednie zastosowanie.

Art. 126. W ciągu pierwszych dwóch lat od ukonstytuowania się rad adwokackich i sądów dyscyplinarnych na podstawie przepisów niniejszego prawa ustępować będzie corocznie trzecia część ich składu w drodze losowania.

To samo dotyczy członków Naczelnej Rady Adwokackiej w ciągu pierwszych dwóch lat od chwili wejścia w życie przepisu art. 49.

Art. 127. Po ukonstytuowaniu się organów adwokatury na podstawie przepisów niniejszego prawa, Naczelna Rada Adwokacka, istniejąca z mocy dekretu z dnia 24 grudnia 1918 r. (Dz. P. P. P. Nr. 22, poz. 75), przekaże niezafatwione przez siebie sprawy właściwym w myśl niniejszego prawa organom, majątek zaś swój — nowej Naczelnej Radzie Adwokackiej.

Art. 128. Sprawy dyscyplinarne, wszczęte przed dniem wejścia w życie niniejszego prawa, prowadzi się w dalszym ciągu już na podstawie przepisów niniejszego prawa, z tem jednak zastrzeżeniem, że nie może być wymierzona kara surowsza, niż przewidziana w przepisach dotychczasowych.

Art. 129. Wykonanie niniejszego prawa porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 130. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1932 r.

Pierwsze wybory i mianowanie organów adwokatury na podstawie przepisów niniejszego prawa odbędą się w ciągu dwóch tygodni od chwili wejścia w życie tego prawa.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego prawa nie będą nadal udzielane upoważnienia do prowadzenia spraw cudzych, przewidziane w dekreście z dnia 8 lutego 1919 r. w przedmiocie przepisów tymczasowych o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju (Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 205).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*
Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
Kierownik Ministerstwa Komunikacji: *M. Butkiewicz*
Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*
Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*
